

Arrest

nr. 78 829 van 5 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 10 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juli 2008 treedt verzoekster in het huwelijk met de heer A. M., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 27 augustus 2008 dient verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging (type D) in bij de Belgische ambassade te Kiev om de heer A. M. te vervoegen. Op 8 september 2008 wordt het visum toegekend. Op 6 mei 2009 wordt verzoekster in bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 20 maart 2010 wordt een verslag van samenwoonst opgesteld. Hieruit blijkt dat verzoekster niet meer samenwoont met haar echtgenoot en dat de relatie gedaan is.

1.4. Op 16 juli 2010 wordt de beslissing tot beëindiging van verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van N., T. {...}, geboren te Zalotonosha, op {...} en van Oekraïnsche nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het relatieverlag dd 20.03.2010, opgesteld door de politie van Gent, blijkt dat enkele betrokkene op het adres aan te treffen is. Betrokkene verklaart dat zij en de heer M. {...}, de referentiepersoon, niet meer samenwonen en dat de relatie gedaan is. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat de heer M. {...} zich sedert 06.01.2009 gevestigd heeft in Colfontaine terwijl betrokkene sedert 15.07.2009 ingeschreven staat in Gent.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 7, 42quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt het volgende:

"T.a.v. verzoekster werd op 16.07.2010 een beslissing tot beëindiging van verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Van deze beslissing heeft zij pas veel later kennis genomen. Zoals ieder bevel of administratieve akte dient ook deze akte betekend te worden en gemotiveerd conform de hierboven vermelde bepalingen. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. Uit de inhoud van de overhandigde akte kan evenwel helemaal niet worden uitgemaakt op welke juridische grond het bevel aan verzoeker is afgeleverd. Er wordt enkel verwezen naar artikel 42quater van de wet van 15.12.1980 zonder verdere verduidelijking. Verzoekster heeft geen kennis van een relatieverlag dd. 20.03.2010. Dit verslag dateert van meer dan een jaar voor de kennisgeving van de beslissing en is derhalve niet meer tegenstelbaar nu verzoekster zich hiertegen niet heeft kunnen verdedigen binnen redelijke termijn. De vraag stelt zich trouwens in welke omstandigheden en met welk precies doel dit verslag is opgesteld. Feit is dat partijen bijna drie jaar zijn gehuwd geweest en derhalve meer dan twee jaar voorzien in art. 42 quater van de wet van 15.12.1980. De beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd nu zij geen rekening houdt met de werkelijke situatie."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat uit het relatieverlag van de politie van Gent van 20 maart 2010 blijkt dat verzoekster niet meer samenwoont met haar echtgenoot en dat de relatie gedaan is en het verblijfsrecht aldus beëindigd wordt.

Waar verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing enkel en alleen maar verwezen wordt naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet als juridische grond en dus niet verwezen wordt naar een juridische grond voor het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad er op dat er wel degelijk een juridische grond wordt vermeld, met name artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit). Op basis van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit wordt immers een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wanneer de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster stelt dat zij geen kennis heeft van het relatieverlag van 20 maart 2010, wijst de Raad erop dat dit verslag door politie-inspecteur S. D. B werd opgesteld in haar bijzijn, waarbij zij zelf verklaarde niet meer samen te wonen met haar echtgenoot. Bovendien blijkt dat de bevindingen van het relatieverlag kort worden weergegeven in de bestreden beslissing zodat verzoekster op de hoogte is van de inhoud van het verslag. Wanneer – zoals uit voorgaande blijkt – de informatie waarnaar verwezen wordt is opgenomen in de bestreden beslissing, volstaat het dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk in extenso over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht, zoals hierboven besproken, heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596). Nu duidelijk blijkt dat verzoekster op de hoogte is van de inhoud van het relatieverlag, stond het haar vrij in het kader van huidig beroep zich hiertegen te verweren. Het betoog van verzoekster dat zij zich niet heeft kunnen verdedigen binnen een redelijke termijn mist dan ook grondslag. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen argumenten of stukken aanbrengt waaruit zou blijken dat de vaststellingen in het verslag van 20 maart 2010 niet correct zouden zijn. Verzoekster betwist op zich ook niet dat zij en haar echtgenoot sindsdien niet meer samenwoonden.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoekster zich de vraag stelt met welk doel dit verslag werd opgesteld, wijst de Raad erop dat de verwerende partij op basis van 42quater, § 5 van de Vreemdelingenwet zo nodig kan controleren of nog is voldaan aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht.

2.4. Verzoekster verklaart dat zij en haar echtgenoot bijna drie jaar zijn gehuwd en derhalve meer dan twee jaar, zodat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

(Oud) artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het moment van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger

van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van (oud) artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, niet omdat het huwelijk van verzoekster beëindigd werd zoals verzoekster verkeerdelijk voorhoudt, maar wel omdat er geen gezamenlijke vestiging meer was zodat de gemachtigde binnen de eerste twee jaren van het verblijf van verzoekster in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde heeft gesteld aan haar verblijfsrecht. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoekster betwist dit gegeven niet maar meent dat, nu haar huwelijk meer dan twee jaar heeft bestaan, haar verblijfsrecht niet meer kon worden beëindigd. Met dit betoog gaat verzoekster voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing die gesteund is op de vaststelling dat er geen sprake meer is van een gezinscel – zoals blijkt uit het verslag van 20 maart 2010 – en er aldus op grond hiervan een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van verzoekster binnen de eerste twee jaar van haar verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie. Het gegeven dat het huwelijk pas later ontbonden werd kan hieraan geen afbreuk doen.

Noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van (oud) artikel 42quater van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER